

по-близо ясенъ зовъ, и стъпки отдалечъ
се счуха . . . Сетенъ стискъ — невнятна сетня речъ,
и плаха сянка се изъ тъмната градина
изви, прешумоля и скри. Младенъ отмина
нагоре, дето го присрещна на средъ пътъ
другаръ, оставенъ тамъ да чака. По брегътъ
на Луда Яна те нататъкъ се извиха, —
и ето ги че пакъ изново се вѣстиха
въ полето, яхнали на вихрени коне.

Завеси спуснати отъ прозорецъ отне,
разтвори го, и тамъ застана мълкомъ Вела —
и на ръка така челото си привела
стоя до късно тя загледана въ нощта,
каточе галена отъ някаква мечта, —
и както сутрина надъ облаци надвластно
изстъпва слънцето отъ мигъ на мигъ по-ясно,
така въ душата ѝ, по-ясно мигъ отъ мигъ,
изстъпва гордия и свиденъ неговъ ликъ,
докато надделя най-после неусетно
надъ всичко, и единъ остана всеприветно
да грей. Предъ нейния въ мечти унесенъ гледъ
минаваха единъ по други пѣстъръ редъ
мечти и образи во паметта вковани,
тъги и радости самотно преживяни, —
и какъ нечакано се всичко измени . . .
Изстъпи изъ редътъ на миналите дни
деньтъ, за първи пътъ когато той съ другари
на гости дойде тукъ, на нейний татко стари
на празника . . . Сърце въ замая какъ примре,
со сребърний подносъ когато тя се спре
предъ него, — чашата подигналъ за наздраве,
какъ тъменъ погледъ той нечакано изправи
къмъ нея, та едвамъ подносътъ изъ ръце
тя не изпусна . . . Какъ извърналъ вмигъ лице,
баща ѝ отстрана я съ гневенъ погледъ смери —
какъ майка следъ това самотна я намери

1, 18